

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Szünet

Ezen a csapáson most nem mozdul semmi.
Mint egy séta, amiben nem számíthatok semmi jóra.

Hiszen a kerteket lezárták és nem nyitják a kapukat.
Hiszen csak a fényes nappalik és csak a nevetés zárt fogsorok alatt.
Hiszen csak az óvatos ebek a kertek korlátai mögött.

De én így akarok lenni lassú zuhanás az olvadó hótáblák
csepegésében. Amiben te vagy a víz fagyáspontja.

De ezen a csapáson most nem mozdul semmi.
Csak kapkodom a levegőt. Korlátokhoz simul a hátam.
Mint egy szünet, ahogy elmarad két összetartó test között.
Mint egy séta. Amiben nincsenek mondatok.

Csak ez:

Hiszen a kutyák elszöktek.
Hiszen a fogakból kiesett az összes tömés.
Hiszen lekapcsolták a lámpákat.
Hiszen kinyitották a kapukat.
Hiszen újra virágzik a kert.

De most az olvadásban én vagyok a tócsák körvonala,
és te vagy a szünet, ami elmarad két összetartó folyadék-
gyöngy között.

Mert ami törődésre vágyik így a legmagányosabb.

Kereszttel a nyakában

A vadász lassan leterít mindenkit.
A helyiek egész egyszerűen csak
Joaónak hívják.

Lehetne persze máshogy is.

De ez nem az erdők már sokszor
elbeszélte meséje. Itt szívizmot
cserélnek vesére.

Hentespult alatt üres tálak.
Nincs alku. Az olcsó dohányt
megérik a séfek is. Ott,
ahol Joaónak nem volt elég
pénze lepényhalra.

Sziréna a júliuson.
Katamarán a kikötőben.
Joaónak megtelt a hólyagja.

Szívet vesére. Az ő ujjait jobban.
Erdész volt északon.

Aztán katonák a júliuson.
A katamarán lepényhallal
megáll a krisztus alatt.
Persze ő portugál.
Én meg csak a boncmester
egy már sokszor elbeszélte mesében.

Szívizmot vesére. Lepényhalat apróra.
Szirénát katonára. Krisztust vadászra.

Kiterítettük a lapokat.
Lehetne persze máshogy is.
De ezt hozta: kurvát.

Kereszttel a nyakában.